

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

POROZUMIENIA MIĘDZYINSTYTUCJONALNE

POROZUMIENIE MIĘDZYINSTYTUCJONALNE POMIĘDZY PARLAMENTEM EUROPEJSKIM, RADĄ UNII EUROPEJSKIEJ A KOMISJĄ EUROPEJSKĄ W SPRAWIE LEPSZEGO STANOWIENIA PRAWA

POROZUMIENIE MIĘDZYINSTYTUCJONALNE

z dnia 13 kwietnia 2016 r.

w sprawie lepszego stanowienia prawa

PARLAMENT EUROPEJSKI, RADA UNII EUROPEJSKIEJ I KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 295,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Parlament Europejski, Rada i Komisja (zwane dalej „trzema Instytucjami”) zobowiązują się do lojalnej i przejrzystej współpracy w trakcie całego cyklu legislacyjnego. W tym kontekście przypominają o równości obu współustawodawców zapisanej w Traktatach.
- (2) Trzy Instytucje są świadome ich wspólnej odpowiedzialności w zakresie stanowienia wysokiej jakości ustawodawstwa Unii i zapewnienia, by ustawodawstwo to koncentrowało się na dziedzinach, w których przynosi największą wartość dodaną dla europejskich obywateli, było możliwie najbardziej wydajne i skuteczne w realizacji wspólnych celów politycznych Unii, było jak najbardziej proste i jasne, unikało nadmiernej regulacji i obciążeń administracyjnych dla obywateli, administracji i przedsiębiorstw, zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw („MŚP”), i było zaprojektowane z myślą o ułatwieniu jego transpozycji i stosowania w praktyce, a także by wzmacniało konkurencyjność i stabilność gospodarki Unii.
- (3) Trzy Instytucje przypominają o zobowiązaniu Unii do stanowienia prawa tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne, zgodnie z art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej dotyczącym zasad pomocniczości i proporcjonalności.
- (4) Trzy Instytucje przypominają o roli i odpowiedzialności parlamentów narodowych, jak określono w Traktatach, Protokole nr 1 w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej dołączonym do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej oraz w Protokole nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności dołączonym do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (5) Trzy Instytucje zgadzają się co do tego, że przy ustanawianiu programu prac legislacyjnych należy w pełni uwzględnić analizę potencjalnej „europejskiej wartości dodanej” wszelkich proponowanych działań Unii oraz ocenę „kosztu braku współdziałania na poziomie europejskim” w przypadku niepodjęcia działań na poziomie Unii.
- (6) Trzy Instytucje uważają, że konsultacje społeczne i konsultacje z zainteresowanymi podmiotami, ewaluacja *ex post* obowiązującego ustawodawstwa i ocena skutków nowych inicjatyw pomogą osiągnąć cel lepszego stanowienia prawa.
- (7) Z myślą o ułatwieniu negocjacji w ramach zwykłej procedury ustawodawczej i ulepszeniu stosowania art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w niniejszym Porozumieniu ustanawia się zasady, zgodnie z którymi Komisja przed przyjęciem aktów delegowanych zgromadzi wszelką niezbędną wiedzę specjalistyczną.

- (8) Trzy Instytucje oświadczają, że cele polegające na uproszczeniu ustawodawstwa Unii oraz zmniejszeniu obciążenia regulacyjnego powinny być realizowane z zastrzeżeniem realizacji celów polityki Unii, jak określono w Traktatach, oraz z zastrzeżeniem ochrony integralności rynku wewnętrznego.
- (9) Niniejsze Porozumienie uzupełnia następujące porozumienia i deklaracje dotyczące lepszego stanowienia prawa, którymi trzy Instytucje pozostają w pełni związane:
- Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 20 grudnia 1994 r. – Szybsza metoda pracy nad urzędową kodyfikacją tekstów prawnych ⁽¹⁾;
 - Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 22 grudnia 1998 r. w sprawie wspólnych wytycznych dotyczących jakości prawodawstwa wspólnotowego ⁽²⁾;
 - Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽³⁾;
 - Wspólna deklaracja z dnia 13 czerwca 2007 r. w sprawie praktycznych zasad dotyczących stosowania procedury współdecyzji ⁽⁴⁾;
 - Wspólna deklaracja polityczna z dnia 27 października 2011 r. Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji dotycząca dokumentów wyjaśniających ⁽⁵⁾.

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

I. WSPÓLNE ZOBOWIĄZANIA I CELE

1. Trzy Instytucje postanawiają niniejszym dążyć do lepszego stanowienia prawa poprzez szereg inicjatyw i procedur określonych w niniejszym Porozumieniu.
2. Przy wykonywaniu przysługujących im uprawnień i zgodnie z procedurami określonymi w Traktatach, oraz przypominając wagę, jaką przywiązują do metody wspólnotowej, trzy Instytucje zgadzają się przestrzegać ogólnych zasad prawa Unii, takich jak legitymacja demokratyczna, pomocniczość i proporcjonalność oraz pewność prawa. Ponadto zgadzają się promować prostotę, jasność i spójność podczas tworzenia ustawodawstwa Unii oraz jak największą przejrzystość procesu legislacyjnego.
3. Trzy Instytucje zgadzają się, że ustawodawstwo Unii powinno być zrozumiałe i jasne, umożliwiać obywatelom, administracjom i przedsiębiorstwom łatwe zrozumienie ich praw i obowiązków, zawierać odpowiednie wymogi dotyczące sprawozdawczości, monitorowania i ewaluacji, unikać nadmiernej regulacji i obciążeń administracyjnych oraz być łatwe do wdrożenia.

II. PROGRAMOWANIE

4. Trzy Instytucje zgadzają się na wzmocnienie rocznego i wieloletniego programowania Unii zgodnie z art. 17 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, który powierza Komisji zadanie podejmowania inicjatyw w zakresie rocznego i wieloletniego programowania.

Programowanie wieloletnie

5. Aby ułatwić planowanie w dłuższej perspektywie, po mianowaniu nowej Komisji trzy Instytucje będą wymieniać poglądy na temat swoich głównych celów i priorytetów politycznych na nową kadencję, a także, w miarę możliwości, na temat harmonogramu swoich działań.

Z inicjatywy Komisji, trzy Instytucje będą w stosownych przypadkach sporządzać wspólne konkluzje, które będą podpisywać ich przewodniczący.

Z inicjatywy Komisji, trzy Instytucje będą przeprowadzać przegląd śródkresowy tych wspólnych konkluzji i w razie potrzeby odpowiednio je korygować.

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 z 4.4.1996, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. C 73 z 17.3.1999, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 145 z 30.6.2007, s. 5.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 15.

Programowanie roczne – program prac Komisji i programowanie międzyinstytucjonalne

6. Zarówno przed przyjęciem, jak i po przyjęciu rocznego programu prac (zwanego dalej „programem prac Komisji”), Komisja będzie prowadzić dialog – odpowiednio – z Parlamentem Europejskim i Radą. Dialog ten będzie obejmować następujące elementy:

- a) wczesna dwustronna wymiana poglądów na temat inicjatyw na kolejny rok będzie odbywać się zanim złożone zostanie pismo przewodniczącego Komisji i jej pierwszego wiceprzewodniczącego określające w sposób odpowiednio szczegółowy inicjatywy o największym znaczeniu politycznym na kolejny rok oraz zawierające wskazania co do wniosków Komisji przewidzianych do wycofania (zwane dalej „listem intencyjnym”);
- b) po debacie na temat stanu Unii, a przed przyjęciem programu prac Komisji, Parlament Europejski i Rada będą prowadzić na podstawie listu intencyjnego wymianę poglądów z Komisją;
- c) wymiana poglądów na temat przyjętego programu prac Komisji będzie odbywać się pomiędzy trzema Instytucjami zgodnie z pkt 7.

Komisja na każdym etapie dialogu będzie należycie brać pod uwagę opinie wyrażone przez Parlament Europejski i Radę, w tym ich wnioski o podjęcie inicjatywy.

7. Po przyjęciu programu prac Komisji i na jego podstawie trzy Instytucje będą wymieniać poglądy na temat inicjatyw na kolejny rok i uzgadniać wspólną deklarację w sprawie rocznego programowania międzyinstytucjonalnego (zwaną dalej „wspólną deklaracją”), którą muszą podpisać przewodniczący trzech Instytucji. We wspólnej deklaracji będą przedstawiane ogólne cele i priorytety na kolejny rok oraz wskazywane pozycje o największym znaczeniu politycznym, które, z zastrzeżeniem uprawnień powierzonych współustawodawcom w Traktatach, powinny być traktowane priorytetowo w ramach procesu legislacyjnego.

Trzy Instytucje będą regularnie monitorować w ciągu roku realizację wspólnej deklaracji. W tym celu trzy Instytucje będą uczestniczyć w debatach poświęconych realizacji wspólnej deklaracji, organizowanych wiosną danego roku na forum Parlamentu Europejskiego lub Rady.

8. W programie prac Komisji będą ujmowane najważniejsze wnioski dotyczące aktów ustawodawczych i nieustawodawczych na kolejny rok, w tym wnioski dotyczące uchylecia, przekształcenia, uproszczenia i wnioski przeznaczone do wycofania. W programie prac Komisji, w miarę możliwości, określane będą dla każdej pozycji następujące elementy: proponowana podstawa prawna, rodzaj aktu prawnego, orientacyjny harmonogram przyjęcia przez Komisję oraz wszelkie inne istotne informacje dotyczące procedury, w tym informacje dotyczące prac w zakresie oceny skutków i ewaluacji.

9. Zgodnie z zasadą lojalnej współpracy i równowagi instytucjonalnej, w przypadku gdy Komisja zamierza wycofać wniosek ustawodawczy, bez względu na to, czy ma on zostać zastąpiony zmienionym wnioskiem, poda ona powody takiego wycofania i, w stosownych przypadkach, określi planowane dalsze działania wraz z dokładnym harmonogramem oraz, przeprowadzi na tej podstawie właściwe konsultacje międzyinstytucjonalne. Komisja weźmie pod należytą uwagę stanowiska współustawodawców i ustosunkuje się do nich.

10. Komisja szybko i dogłębnie rozpatrzy zgłoszone przez Parlament Europejski lub Radę, zgodnie z – odpowiednio – art. 225 lub 241 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, żądanie przedłożenia wniosków dotyczących aktów Unii.

Komisja ustosunkuje się do takiego żądania w terminie trzech miesięcy, wskazując dalsze działania, jakie zamierza podjąć, w formie właściwego komunikatu. Jeżeli Komisja zdecyduje, by nie przedkładać wniosku, powiadomi zainteresowaną Instytucję, w odpowiedzi na takie żądanie, o powodach nieprzedłożenia wniosku oraz – w stosownych przypadkach – przedłoży analizę innych możliwych rozwiązań i ustosunkuje się do wszelkich kwestii podniesionych przez współustawodawców w związku z analizami dotyczącymi „europejskiej wartości dodanej” i „kosztu braku współdziałania na poziomie europejskim”.

Na wniosek, Komisja przedstawi swoje stanowisko na forum Parlamentu Europejskiego lub Rady.

11. Komisja będzie dokonywać regularnych aktualizacji swego planowania w trakcie roku i podawać powody wszelkich opóźnień w przedstawianiu wniosków ujętych w swoim programie prac. Komisja będzie regularnie składać sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie z wykonania swego programu prac dotyczącego danego roku.

III. NARZĘDZIA LEPSZEGO STANOWIENIA PRAWA

Ocena skutków

12. Trzy Instytucje zgadzają się, że ocena skutków przyczynia się pozytywnie do poprawy jakości ustawodawstwa Unii.

Ocena skutków jest narzędziem wspomagającym trzy Instytucje w podejmowaniu opartych na gruntownej wiedzy decyzji, a nie substytutem decyzji politycznych w ramach demokratycznego procesu decyzyjnego. Ocena skutków nie może powodować nieuzasadnionych opóźnień w procesie stanowienia prawa lub wpływać na możliwość proponowania zmian przez współustawodawców.

Ocena skutków powinna odnosić się do istnienia, skali i konsekwencji danego problemu oraz do kwestii, czy działanie Unii jest konieczne. Powinna ona określać rozwiązania alternatywne oraz, na ile to możliwe, wskazywać na potencjalne krótko- i długoterminowe koszty i korzyści, a przy tym oceniać skutki gospodarcze, środowiskowe i społeczne w sposób zintegrowany i wyważony za pomocą analiz jakościowych i ilościowych. Zasady pomocniczości i proporcjonalności, a także prawa podstawowe powinny być w pełni poszanowane. Ocena skutków powinna odnosić się także, na ile to możliwe, do „kosztu braku współdziałania na poziomie europejskim” i do wpływu poszczególnych opcji na konkurencyjność i obciążenia administracyjne, ze zwróceniem szczególnej uwagi na MSP (zgodnie z zasadą „najpierw myśl na małą skalę”), aspekty cyfrowe i oddziaływanie terytorialne. Ocena skutków powinna opierać się na dokładnych, obiektywnych i pełnych informacjach i być proporcjonalna, jeśli chodzi o jej zakres i punkt ciężkości.

13. Komisja będzie dokonywać oceny skutków w odniesieniu do swoich inicjatyw ustawodawczych i nieustawodawczych, aktów delegowanych i środków wykonawczych, w przypadku których spodziewane są znaczące skutki gospodarcze, środowiskowe lub społeczne. Inicjatywom zawartym w programie prac Komisji lub we wspólnej deklaracji będzie co do zasady towarzyszyć ocena skutków.

W ramach procesu dokonywania oceny skutków Komisja będzie przeprowadzać jak najszersze konsultacje. Działająca przy Komisji Rada ds. Kontroli Regulacyjnej będzie przeprowadzać obiektywne kontrole jakości ocen skutków. Ostatnie wyniki ocen skutków będą udostępniane Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i parlamentom narodowym oraz podawane do wiadomości publicznej w momencie przyjęcia inicjatywy Komisji wraz z opinią lub opiniami Rady ds. Kontroli Regulacyjnej.

14. Przy rozpatrywaniu wniosków ustawodawczych Komisji, Parlament Europejski i Rada będą w pełni brać pod uwagę ocenę skutków sporządzoną przez Komisję. W związku z tym ocena skutków musi być prezentowana w taki sposób, by ułatwić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie rozważenie wyborów dokonanych przez Komisję.

15. Parlament Europejski i Rada, jeżeli uznają to za stosowne i konieczne dla procesu legislacyjnego, będą dokonywać oceny skutków w związku z proponowanymi przez siebie istotnymi zmianami wniosku Komisji. Ogólną zasadą będzie przyjmowanie przez Parlament Europejski i Radę oceny skutków sporządzonej przez Komisję jako punktu wyjściowego do dalszych prac. Określenie tego, co stanowi „istotną” zmianę powinno pozostawać w gestii każdej z Instytucji.

16. Komisja może – z własnej inicjatywy lub wezwana przez Parlament Europejski lub Radę – uzupełnić własną ocenę skutków lub podjąć inne działania analityczne, które uważa za konieczne. Komisja weźmie przy tym pod uwagę wszelkie dostępne informacje, stan zaawansowania procesu legislacyjnego i konieczność unikania w tym procesie nieuzasadnionych opóźnień. Współustawodawcy w pełni uwzględnią wszelkie dodatkowe elementy przekazane przez Komisję w tym kontekście.

17. Każda z trzech Instytucji sama odpowiada za ustalenie, w jaki sposób zorganizować własne prace w zakresie oceny skutków, w tym wewnętrzne zasoby organizacyjne i kontrolę jakości. Trzy Instytucje będą prowadzić regularną współpracę w drodze wymiany informacji o najlepszych praktykach i metodach dotyczących oceny skutków, co umożliwi każdej Instytucji dalsze udoskonalanie własnych metod i procedur, a także pozytywnie wpłynie na spójność całości prac w zakresie oceny skutków.

18. Pierwotna ocena skutków sporządzona przez Komisję i wszelkie dodatkowe prace w zakresie oceny skutków prowadzone w ramach procesu legislacyjnego przez Instytucje będą podawane do wiadomości publicznej przed końcem procesu legislacyjnego, zaś łącznie mogą służyć za podstawę ewaluacji.

Konsultacje społeczne i konsultacje z zainteresowanymi podmiotami oraz informacje zwrotne

19. Konsultacje społeczne i konsultacje z zainteresowanymi podmiotami są integralnym elementem opartego na gruntownej wiedzy procesu decyzyjnego i są nieodzowne dla udoskonalenia jakości procesu stanowienia prawa. Z zastrzeżeniem szczególnych ustaleń mających zastosowanie do wniosków Komisji przedkładanych na mocy art. 155 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Komisja, zanim przyjmie wniosek, przeprowadzi w sposób jawny i przejrzysty konsultacje społeczne, zapewniając, by tryb i terminy tych konsultacji społecznych umożliwiły udział w nich jak najszerszemu gronu. Komisja będzie w szczególności zachęcała do bezpośredniego udziału w konsultacjach MŚP oraz innych adresatów inicjatywy. Konsultacje odbywać się będą między innymi w formie publicznej przez internet. Wyniki konsultacji społecznych i konsultacji z zainteresowanymi podmiotami przekazuje się niezwłocznie obydwu współustawodawcom i podaje do wiadomości publicznej.

Ewaluacja ex post obowiązującego ustawodawstwa

20. Trzy Instytucje potwierdzają, jak ważna jest możliwie największa spójność i konsekwencja w organizacji prac związanych z ewaluacją skuteczności ustawodawstwa Unii, w tym związanych z nią konsultacji społecznych i konsultacji z zainteresowanymi podmiotami.

21. Komisja będzie informować Parlament Europejski i Radę o swoich wieloletnich planach dotyczących ewaluacji obowiązującego ustawodawstwa i uwzględnić w tych planach, w najszerszym możliwym zakresie, żądania tych Instytucji o dogłębną ewaluację konkretnych obszarów polityki lub aktów prawnych.

Plany dotyczące ewaluacji dokonywanej przez Komisję będą uwzględniać terminy składania sprawozdań i dokonywania przeglądów określone w ustawodawstwie Unii.

22. W odniesieniu do cyklu legislacyjnego, ewaluacja obowiązującego ustawodawstwa i polityk, biorąca pod uwagę skuteczność, efektywność, odpowiedniość, spójność i wartość dodaną powinna służyć jako podstawa dla oceny skutków różnych opcji dalszego działania. W celu wsparcia tych procesów trzy Instytucje zgadzają się na ustanowienie w ustawodawstwie, w stosownych przypadkach, wymogów dotyczących sprawozdawczości, monitorowania i ewaluacji, przy czym powinny unikać one nadmiernej regulacji i obciążeń administracyjnych, zwłaszcza względem państw członkowskich. W stosownych przypadkach wymogi takie mogą obejmować wymierne wskaźniki służące jako podstawa do gromadzenia danych dotyczących rzeczywistych skutków ustawodawstwa.

23. Trzy Instytucje zgadzają się, by systematycznie rozważać zasadność stosowania klauzul przeglądowych w ustawodawstwie i uwzględniać czas konieczny na ich wdrożenie oraz na zebranie danych dotyczących wyników i skutków.

Trzy Instytucje rozważają, czy zasadne jest ograniczenie stosowania niektórych przepisów do określonego okresu (tzw. „klauzula wygaśnięcia”).

24. Trzy Instytucje informują się nawzajem w odpowiednim czasie przed przyjęciem lub zmianą swoich wytycznych dotyczących narzędzi lepszego stanowienia prawa (konsultacje społeczne i konsultacje z zainteresowanymi podmiotami, ocena skutków i ewaluacja ex post).

IV. INSTRUMENTY PRAWNE

25. Komisja, w odniesieniu do każdego wniosku, udziela Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wyjaśnienia i uzasadnia wobec nich swój wybór podstawy prawnej oraz rodzaju aktu prawnego w uzasadnieniu dołączanym do wniosku. Komisja powinna w należyty sposób uwzględnić różnicę między rozporządzeniami i dyrektywami co do ich charakteru i skutków.

Komisja wykazuje również w uzasadnieniu zasadność zaproponowanych środków w świetle zasad pomocniczości i proporcjonalności oraz zgodność tych środków z prawami podstawowymi. Komisja zdaje ponadto relację z zakresu i wyników wszelkich przeprowadzonych przez siebie konsultacji społecznych i konsultacji z zainteresowanymi podmiotami, oceny skutków i ewaluacji ex post obowiązującego ustawodawstwa.

Jeżeli przewiduje się zmianę podstawy prawnej powodującą zastąpienie zwykłej procedury ustawodawczej przez specjalną procedurę ustawodawczą lub procedurę nieustawodawczą, trzy Instytucje przeprowadzą wymianę poglądów na ten temat.

Trzy Instytucje są zgodne co do tego, że wybór podstawy prawnej jest decyzją o charakterze prawnym, która musi mieć obiektywne podstawy podlegające kontroli sądowej.

Komisja w dalszym ciągu odgrywa w pełni swą instytucjonalną rolę polegającą na czuwaniu nad przestrzeganiem Traktatów i orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

V. AKTY DELEGOWANE I WYKONAWCZE

26. Trzy Instytucje zwracają uwagę na ważną rolę, jaką pełnią w prawie Unii akty delegowane i wykonawcze. Jeżeli korzysta się z nich w sposób efektywny, przejrzysty i w uzasadnionych przypadkach, są one nieodłącznym narzędziem lepszego stanowienia prawa, przyczyniając się do stanowienia prostych, dostosowanych do aktualnych warunków przepisów oraz ich skutecznego i szybkiego wdrożenia. To ustawodawca jest właściwy do decydowania, czy i w jakim zakresie można skorzystać z aktów delegowanych lub wykonawczych, z zastrzeżeniem postanowień Traktatów.

27. Trzy Instytucje uznają potrzebę dostosowania całości obowiązującego ustawodawstwa do ram prawnych wprowadzonych Traktatem z Lizbony, a w szczególności potrzebę bezzwłocznego dostosowania wszystkich aktów podstawowych, które w dalszym ciągu odsyłają do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą. Komisja wystąpi z wnioskiem o dostosowanie tych aktów do końca 2016 r.

28. Trzy Instytucje uzgodniły brzmienie znajdującego się w załączeniu Wspólnego porozumienia w sprawie aktów delegowanych oraz właściwych standardowych klauzul (zwanego dalej „Wspólnym porozumieniem”). Zgodnie ze Wspólnym porozumieniem oraz w celu zwiększenia przejrzystości i rozszerzenia konsultacji, Komisja zobowiązuje się do gromadzenia, przed przyjęciem aktów delegowanych, wszelkiej niezbędnej wiedzy specjalistycznej, w tym poprzez konsultacje z ekspertami z państw członkowskich i w ramach konsultacji społecznych.

Ponadto, jeżeli na wczesnym etapie przygotowywania projektów aktów wykonawczych potrzebna będzie szersza wiedza specjalistyczna, Komisja będzie, w stosownych przypadkach, korzystała z pomocy grup ekspertów, przeprowadzać konsultacje z wybranymi zainteresowanymi podmiotami i konsultacje społeczne.

Aby zapewnić równy dostęp do wszystkich informacji, Parlament Europejski i Rada otrzymują wszystkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich. Eksperti z Parlamentu Europejskiego i Rady muszą mieć zapewnioną możliwość systematycznego udziału w poświęconych przygotowywaniu aktów delegowanych posiedzeniach grup ekspertów z Komisji, na które zapraszani są eksperci z państw członkowskich.

Komisja może zostać zaproszona na posiedzenia Parlamentu Europejskiego lub Rady, aby wziąć udział w dalszej wymianie poglądów na temat przygotowania aktów delegowanych.

Po wejściu w życie niniejszego Porozumienia trzy Instytucje bez zbędnej zwłoki podejmą negocjacje mające na celu uzupełnienie Wspólnego porozumienia o niewiążące kryteria stosowania art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

29. Trzy Instytucje zobowiązują się do ustanowienia, nie później niż do końca 2017 r. i w bliskiej współpracy, wspólnego funkcjonalnego rejestru aktów delegowanych, przedstawiającego informacje w sposób uporządkowany i przyjazny użytkownikom w celu zwiększenia przejrzystości, ułatwienia planowania i umożliwienia śledzenia cyklu życia aktu delegowanego na wszystkich jego etapach.

30. W odniesieniu do wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję, trzy Instytucje zgadzają się powstrzymać od wprowadzania w ustawodawstwie Unii wymogów proceduralnych, które zmieniłyby tryb kontroli przewidziany w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾. Komitety wypełniające swe zadania w ramach procedury ustanowionej na podstawie tego rozporządzenia nie powinny być wzywane w tym charakterze do pełnienia innych funkcji.

31. Co najmniej dwa oddzielne uprawnienia do wydawania aktów nieustawodawczych zawarte w jednym akcie ustawodawczym mogą być wykonywane łącznie, pod warunkiem że Komisja przedstawi obiektywne uzasadnienie oparte na rzeczowym powiązaniu dwóch uprawnień lub większej ich liczby w jednym akcie ustawodawczym, o ile sam ten akt nie stanowi inaczej. Celem konsultacji prowadzonych w ramach przygotowania aktów delegowanych jest również określenie, które uprawnienia można uznać za powiązane ze sobą rzeczowo. W takich przypadkach sprzeciw zgłoszony przez Parlament Europejski lub Radę będzie wyraźnie wskazywać, którego konkretnego uprawnienia dotyczy.

VI. PRZEJRZYSTOŚĆ I KOORDYNACJA PROCESU LEGISLACYJNEGO

32. Trzy Instytucje uznają, że zwykła procedura ustawodawcza rozwinęła się na podstawie regularnych kontaktów na wszystkich etapach procedury. Podtrzymują swoje zobowiązanie do dalszego usprawnienia prac w ramach zwykłej procedury ustawodawczej, zgodnie z zasadą lojalnej współpracy, przejrzystości, odpowiedzialności i skuteczności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

Trzy Instytucje zgadzają się w szczególności, że Parlament Europejski i Rada, jako współustawodawcy, są równe w wykonywaniu swoich uprawnień. Komisja pełni rolę strony wspomagającej, traktując oba organy władzy ustawodawczej na równi, przy pełnym poszanowaniu ról przypisanych na mocy Traktatów trzem Instytucjom.

33. Trzy Instytucje będą regularnie informować się przez cały okres trwania procesu legislacyjnego o swoich pracach i o trwających między nimi negocjacjach, a także przekazywać sobie wszelkie ewentualne informacje zwrotne od zainteresowanych podmiotów, za pośrednictwem odpowiednich procedur, w tym dialogu między nimi.

34. Parlament Europejski i Rada, działając w charakterze współustawodawców, są zgodne co do znaczenia utrzymania bliskich kontaktów jeszcze przed rozpoczęciem negocjacji międzyinstytucjonalnych, tak aby osiągnąć lepsze wzajemne zrozumienie stanowiska drugiej strony. W tym celu, w ramach procesu legislacyjnego, będą ułatwiać wzajemną wymianę poglądów i informacji, w tym poprzez zapraszanie przedstawicieli innych instytucji do udziału w regularnych nieformalnych wymianach poglądów.

35. Parlament Europejski i Rada będą w interesie efektywności zapewniać lepszą synchronizację rozpatrywania przez siebie wniosków ustawodawczych. W szczególności, Parlament Europejski i Rada będą porównywać orientacyjne harmonogramy zakończenia kolejnych etapów prowadzących do ostatecznego przyjęcia poszczególnych wniosków ustawodawczych.

36. W stosownych przypadkach trzy Instytucje mogą uzgodnić koordynację działań na rzecz przyspieszenia procesu legislacyjnego, przy jednoczesnym zapewnieniu, że prerogatywy współustawodawców będą szanowane, a jakość przepisów zostanie zachowana.

37. Trzy Instytucje są zgodne co do tego, że informowanie parlamentów narodowych musi umożliwiać tym parlamentom wykonywanie w pełni ich prerogatyw na mocy Traktatów.

38. Trzy Instytucje będą zapewniać przejrzystość procedur ustawodawczych, na podstawie stosownego ustawodawstwa i orzecznictwa, w tym dzięki odpowiedniemu prowadzeniu negocjacji trójstronnych.

Trzy Instytucje udoskonalą informowanie opinii publicznej w trakcie całego cyklu legislacyjnego, a w szczególności, po osiągnięciu porozumienia, będą wspólnie ogłaszać pomyślny wynik procesu legislacyjnego w ramach zwykłej procedury ustawodawczej, mianowicie na wspólnych konferencjach prasowych lub innymi kanałami, które uznają za stosowne.

39. Aby ułatwić śledzenie poszczególnych etapów procesu legislacyjnego, trzy Instytucje zobowiązują się do określenia – do dnia 31 grudnia 2016 r. – sposobów dalszego rozwijania platform i narzędzi w tym zakresie, w celu ustanowienia specjalnej wspólnej bazy danych na temat stanu prac nad dossier ustawodawczymi.

40. Trzy Instytucje uznają znaczenie zapewnienia każdej Instytucji możliwości korzystania ze swoich praw i wykonywania swoich zadań na mocy Traktatów zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w odniesieniu do negocjacji i zawierania umów międzynarodowych.

Trzy Instytucje zobowiązują się do odbycia spotkania w ciągu sześciu miesięcy po wejściu w życie niniejszego Porozumienia w celu wynegocjowania doskonalszych praktycznych ustaleń dotyczących współpracy i wymiany informacji w ramach Traktatów, zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

VII. WDROŻENIE I STOSOWANIE USTAWODAWSTWA UNII

41. Trzy Instytucje są zgodne co do znaczenia bardziej ustrukturyzowanej współpracy między nimi w celu oceny stosowania i skuteczności prawa Unii z myślą o jego ulepszeniu za pomocą przyszłego ustawodawstwa.

42. Trzy Instytucje podkreślają potrzebę szybkiego i prawidłowego stosowania ustawodawstwa Unii w państwach członkowskich. Termin transpozycji dyrektyw będzie możliwie najkrótszy i zasadniczo nie będzie przekraczać dwóch lat.

43. Trzy Instytucje wzywają państwa członkowskie, by przyjmując środki służące transpozycji lub wdrożeniu ustawodawstwa Unii lub środki zapewniające wykonanie budżetu Unii, przekazywały do wiadomości publicznej jasne informacje na temat tych środków. Jeżeli w ramach transpozycji dyrektyw do prawa krajowego państwa członkowskie zdecydują się dodać elementy, które nie pozostają w żadnym związku ze wspomnianym ustawodawstwem Unii, takie dodane elementy należy wskazać wprost w akcie transponującym (lub aktach transponujących) lub też w powiązanych dokumentach.

44. Trzy Instytucje wzywają państwa członkowskie, aby współpracowały z Komisją w pozyskiwaniu informacji i danych potrzebnych do monitorowania i oceny wdrażania prawa Unii. Trzy Instytucje przypominają i podkreślają znaczenie Wspólnej deklaracji politycznej z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącej dokumentów wyjaśniających⁽¹⁾ oraz Wspólnej deklaracji politycznej z dnia 27 października 2011 r. Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji dotyczącej dokumentów wyjaśniających, dotyczących dokumentów wyjaśniających towarzyszących powiadomieniu o środkach transpozycji.

45. Komisja będzie w dalszym ciągu składać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie roczne sprawozdanie dotyczące stosowania ustawodawstwa Unii. Sprawozdanie Komisji zawiera, w stosownych przypadkach, odniesienia do informacji, o których mowa w pkt 43. Komisja może udzielić dalszych informacji na temat stanu wdrażania danego aktu prawnego.

VIII. UPROSZCZENIE

46. Trzy Instytucje potwierdzają swoje zobowiązanie do częstszego korzystania z techniki legislacyjnej zwanej przekształcaniem w celu modyfikacji obowiązującego ustawodawstwa, z pełnym poszanowaniem Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych. Jeżeli przekształcenie nie jest techniką właściwą, Komisja przedstawi wniosek zgodnie z Porozumieniem międzyinstytucjonalnym z dnia 20 grudnia 1994 r. - Szybsza metoda pracy nad urzędową kodyfikacją tekstów prawnych, jak najszybciej po przyjęciu aktu zmieniającego. Jeżeli Komisja nie przedłoży takiego wniosku, poda uzasadnienie takiej decyzji.

47. Trzy Instytucje zobowiązują się do propagowania najbardziej skutecznych instrumentów regulacyjnych, takich jak harmonizacja i wzajemne uznawanie, tak aby uniknąć nadmiernej regulacji i obciążeń administracyjnych oraz aby osiągnąć cele Traktatów.

48. Trzy Instytucje uzgadniają, że będą współpracować w celu uaktualnienia i uproszczenia ustawodawstwa oraz w celu uniknięcia nadmiernej regulacji i obciążeń administracyjnych dla obywateli, administracji i przedsiębiorstw, w tym MŚP, przy jednoczesnym zapewnieniu, że cele ustawodawstwa są spełnione. W tym kontekście trzy Instytucje zgadzają się na wymianę poglądów w tej kwestii przed zakończeniem prac nad programem prac Komisji.

W ramach wkładu do swojego programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT), Komisja zobowiązuje się do przedstawiania co roku podsumowania wyników działań Unii na rzecz uproszczenia ustawodawstwa oraz unikania nadmiernej regulacji i zmniejszania obciążeń administracyjnych, zawierającego również wnioski z corocznego badania obciążenia.

W oparciu o przeprowadzone przez Instytucje prace w zakresie oceny skutków i ewaluacji oraz o informacje otrzymane od państw członkowskich i zainteresowanych podmiotów, biorąc pod uwagę koszty i korzyści wynikające z regulacji na poziomie Unii, Komisja będzie w miarę możliwości, określała ilościowo potencjał ograniczenia obciążeń regulacyjnych lub zakres oszczędności związany z poszczególnymi wnioskami lub aktami prawnymi.

Komisja oceni również możliwość wyznaczenia, w ramach REFIT, celów dotyczących ograniczenia obciążeń w poszczególnych sektorach.

IX. WDRAŻANIE I MONITOROWANIE POROZUMIENIA

49. Trzy Instytucje podejmą niezbędne kroki w celu zapewnienia środków i zasobów potrzebnych im do właściwego wdrożenia niniejszego Porozumienia.

50. Trzy Instytucje będą wspólnie i regularnie monitorować wdrażanie niniejszego Porozumienia, zarówno na szczeblu politycznym poprzez coroczne dyskusje, jak i na szczeblu technicznym na forum grupy ds. koordynacji międzyinstytucjonalnej.

X. POSTANOWIENIA KOŃCOWE

51. Niniejsze Porozumienie zastępuje Porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 16 grudnia 2003 r.⁽²⁾ i Międzyinstytucjonalne wspólne podejście do oceny skutków z listopada 2005 r.⁽³⁾

Załącznik do niniejszego Porozumienia zastępuje Wspólne porozumienie w sprawie aktów delegowanych z 2011 r.

52. Niniejsze Porozumienie wchodzi w życie z dniem podpisania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

⁽²⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

⁽³⁾ http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/key_docs/docs/ii_common_approach_to_ia_en.pdf

Съставено в Страсбург, 13 април 2016 г.
 Hecho en Estrasburgo, el 13 de abril de 2016.
 Ve Štrasburku dne 13. dubna 2016.
 Udfærdiget i Strasbourg, den 13. april 2016.
 Geschehen zu Straßburg am 13. April 2016.
 Strasbourg, 13. april 2016
 Έγινε στο Στρασβούργο, 13 Απριλίου 2016.
 Done at Strasbourg, 13 April 2016.
 Fait à Strasbourg, le 13 avril 2016.
 Arna dhéanamh in Strasbourg, an 13 Aibreán 2016.
 Sastavljeno u Strasbourg 13. travnja 2016.
 Fatto a Strasburgo, addì 13 aprile 2016.

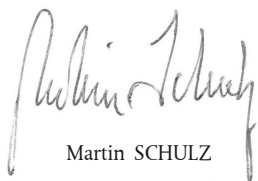
Strasbūrā, 2016. gada 13. aprīlī.
 Priimta Strasbūre 2016 m. balandžio 13 d.
 Kelt Strasbourgban, 2016. április 13-én.
 Magħmul fi Strasburgu, 13 ta' April 2016.
 Gedaan te Straatsburg, 13 april 2016.
 Sporządzono w Strasburgu dnia 13 kwietnia 2016 r.
 Feito em Estrasburgo, em 13 de abril de 2016.
 Īntocmit la Strasbourg, 13 aprilie 2016.
 V Štrasburgu 13. apríla 2016.
 V Strasbourg, 13. apríla 2016.
 Tehty Strasbourgissa 13. huhtikuuta 2016.
 Som skedde i Strasbourg den 13 april 2016.

Za Evropský parlament
 Por el Parlamento Europeo
 Za Evropský parlament
 For Europa-Parlamentet
 Im Namen des Europäischen Parlaments
 Euroopa Parlamendi nimel
 Για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο
 For the European Parliament
 Pour le Parlement européen
 Thar ceann Pharlaimint na hEorpa
 Za Europski parlament
 Per il Parlamento europeo
 Eiroparlamenta vārdā
 Europos Parlamento vardu
 Az Európai Parlament részéről
 Ghall-Parlament Ewropew
 Voor het Europees Parlement
 W imieniu Parlamentu Europejskiego
 Pelo Parlamento Europeu
 Pentru Parlamentul European
 Za Európsky parlament
 Za Evropski parlament
 Euroopan parlamentin puolesta
 På Europaparlamentets vägnar

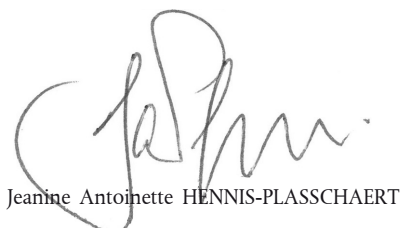
Za Съвета
 Por el Consejo
 Za Radu
 På Rådets vegne
 Im Namen des Rates
 Nōukogu nimel
 Για το Συμβούλιο
 For the Council
 Pour le Conseil
 Thar ceann Comhairle
 Za Vijeće
 Per il Consiglio
 Padomes vārdā
 Tarybos vardu
 A Tanács részéről
 Ghall-Kunsill
 Voor de Raad
 W imieniu Rady
 Pelo Conselho
 Pentru Consiliu
 Za Radu
 Za Svet
 Neuvoston puolesta
 På rådets vägnar

Za Комисията
 Por la Comisión
 Za Komisi
 På Kommissionens vegne
 Im Namen der Kommission
 Komisjoni nimel
 Για την Επιτροπή
 For the Commission
 Pour la Commission
 Thar ceann an Choimisiúin
 Za Komisiju
 Per la Commissione
 Komisijas vārdā
 Komisijos vardu
 A Bizottság részéről
 Ghall-Kummissjoni
 Voor de Commissie
 W imieniu Komisji
 Pela Comissão
 Pentru Comisie
 Za Komisiu
 Za Komisijo
 Kommission puolesta
 På kommissionens vägnar

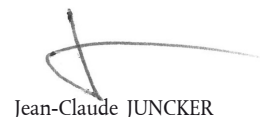
Председател/El Presidente/Předseda/Formand/Der Präsident/President-Eesistuja/
 Ο Πρόεδρος/The President/Le Président/An tUachtarán/Predsjednik/
 Il Presidente/Priekšsēdētājs/Pirmininkas/Az elnök/Il-President/de Voorzitter/
 Przewodniczący/O Presidente/Preşedintele/Předseda/Predsednik/Puheenjohtaja/Ordförande

Martin SCHULZ

Jeanine Antoinette HENNIS-PLASSCHAERT

Jean-Claude JUNCKER

ZAŁĄCZNIK

Wspólne porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie aktów delegowanych**I. Zakres i zasady ogólne**

1. Niniejsze Wspólne porozumienie opiera się na Wspólnym porozumieniu w sprawie aktów delegowanych z 2011 r. i zastępuje to porozumienie, usprawniając praktykę wypracowaną następnie przez Parlament Europejski i Radę. Określa ono praktyczne ustalenia oraz uzgodnione wyjaśnienia i preferencje mające zastosowanie do przekazywania uprawnień ustawodawczych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Artykuł ten wymaga, aby każdy akt ustawodawczy przekazujący uprawnienia (zwany dalej „aktem podstawowym”) wyraźnie określał cel, treść, zakres oraz czas obowiązywania przekazanych uprawnień.
2. Wykonując przysługujące im uprawnienia i stosując się do procedur określonych w TFUE, Parlament Europejski, Rada i Komisja (zwane dalej „trzema Instytucjami”) współpracują ze sobą podczas całej procedury w celu sprawnego wykonywania przekazanych uprawnień oraz ich skutecznej kontroli przez Parlament Europejski i Radę. W tym celu należy utrzymywać odpowiednie kontakty na szczeblu administracyjnym.
3. Przedstawiając wniosek dotyczący przekazania uprawnień na mocy art. 290 TFUE lub dokonując takiego przekazania, Instytucje, które są właściwe w przypadku procedury przyjęcia danego aktu podstawowego, zobowiązują się do stosowania w możliwie najszerszym zakresie standardowych klauzul zawartych w dodatku do niniejszego Wspólnego porozumienia.

II. Konsultacje przy przygotowywaniu i sporządzaniu aktów delegowanych

4. Podczas przygotowywania projektów aktów delegowanych Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie. Eksperti z państw członkowskich są konsultowani w odpowiednim czasie w sprawie każdego projektu aktu delegowanego przygotowywanego przez służby Komisji (*). Projekty aktów delegowanych są przekazywane ekspertom z państw członkowskich. Konsultacje odbywają się na forum istniejących grup ekspertów lub w drodze spotkań *ad hoc* z ekspertami z państw członkowskich, na które Komisja rozsyła zaproszenia za pośrednictwem stałych przedstawicielstw wszystkich państw członkowskich. Decyzję o wyborze ekspertów biorących udział w konsultacjach podejmują państwa członkowskie. Eksperti z państw członkowskich otrzymują projekty aktów delegowanych, projekty porządku obrad i wszelkie inne stosowne dokumenty z odpowiednim wyprzedzeniem umożliwiającym im przygotowanie się.
5. Na koniec każdego spotkania z ekspertami z państw członkowskich albo w toku działań następczych po takim spotkaniu, służby Komisji formułują wnioski, do jakich doszły w wyniku dyskusji, w tym dotyczące sposobu uwzględnienia poglądów ekspertów i działań, jakie zamierzają podjąć. Wnioski te zostaną zapisane w protokole z posiedzenia.
6. W ramach przygotowywania i opracowywania aktów delegowanych mogą również odbywać się konsultacje z zainteresowanymi podmiotami.
7. W przypadku merytorycznej zmiany projektu aktu delegowanego, Komisja umożliwia ekspertom z państw członkowskich zajęcie stanowiska w sprawie takiej zmienionej wersji projektu aktu delegowanego, w stosownych przypadkach w formie pisemnej.
8. W uzasadnieniu towarzyszącemu aktowi delegowanemu zamieszcza się skrócony opis procesu konsultacji.
9. Komisja regularnie udostępnia orientacyjne wykazy planowanych aktów delegowanych.

(*) Specyfika procedury opracowywania regulacyjnych standardów technicznych (RST) opisanej w rozporządzeniach dotyczących Europejskich Urzędów Nadzoru (Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12), Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48) oraz Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84)) będzie brana pod uwagę z zastrzeżeniem ustaleń dotyczących konsultacji określonych w niniejszym Porozumieniu.

10. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja zapewnia terminowe i jednoczesne przekazywanie wszelkich dokumentów, w tym projektów aktów, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w tym samym czasie co ekspertom z państw członkowskich.
11. W przypadkach gdy uznają to za konieczne, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada mogą wysłać ekspertów na posiedzenia grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych, na które zaproszeni są eksperci państw członkowskich. W tym celu Parlament Europejski i Rada otrzymują harmonogram posiedzeń planowanych w kolejnych miesiącach i zaproszenia na wszystkie posiedzenia ekspertów.
12. Trzy Instytucje przekazują sobie adresy swoich funkcyjnych skrzynek poczty elektronicznej, które mają być używane do przekazywania i otrzymywania wszelkich dokumentów związanych z aktami delegowanymi. Do tego celu wykorzystywany jest – z chwilą gdy zostanie ustanowiony – rejestr, o którym mowa w pkt 29 niniejszego Porozumienia.

III. Ustalenia dotyczące przekazywania dokumentów i obliczania terminów

13. Komisja przekazuje oficjalnie akty delegowane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w drodze odpowiedniej procedury. Dokumenty niejawne są przetwarzane zgodnie z wewnętrznymi procedurami administracyjnymi opracowanymi przez każdą Instytucję w celu zapewnienia niezbędnych gwarancji.
14. W celu zapewnienia, aby Parlament Europejski i Rada mogły wykonywać uprawnienia przewidziane w art. 290 TFUE przed upływem terminów określonych w każdym akcie podstawowym, Komisja nie przekazuje żadnych aktów delegowanych w następujących okresach:

— od dnia 22 grudnia do dnia 6 stycznia;

— od dnia 15 lipca do dnia 20 sierpnia.

Okresy te mają zastosowanie tylko wówczas, gdy termin do wyrażenia sprzeciwu opiera się na postanowieniach pkt 18.

Okresy te nie mają zastosowania w odniesieniu do aktów delegowanych przyjmowanych w trybie pilnym określonym w części VI niniejszego Wspólnego porozumienia. W przypadku aktu delegowanego przyjętego w trybie pilnym podczas jednego z okresów określonych w akapicie pierwszym, bieg przewidzianego w akcie podstawowym terminu na wyrażenie sprzeciwu rozpoczyna się dopiero z końcem danego okresu.

Do października w roku poprzedzającym wybory do Parlamentu Europejskiego trzy Instytucje uzgodnią zasady dotyczące przekazywania aktów delegowanych podczas przerwy w pracach związanej z tymi wyborami.

15. Termin do wyrażenia sprzeciwu rozpoczyna się w momencie otrzymania przez Parlament Europejski i Radę aktu delegowanego we wszystkich językach urzędowych.

IV. Czas obowiązywania przekazanych uprawnień

16. Akt podstawowy może upoważniać Komisję do przyjęcia aktów delegowanych na czas nieokreślony lub na czas określony.
17. Jeżeli przewidziano czas określony, akt podstawowy powinien co do zasady stanowić, że przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone o takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem każdego takiego okresu. Postanowienia niniejszego punktu nie wpływają na prawo Parlamentu Europejskiego lub Rady do odwołania przekazanych uprawnień.

V. Termin do wyrażenia sprzeciwu przez Parlament Europejski i Radę

18. Z zastrzeżeniem trybu pilnego, termin do wyrażenia sprzeciwu ustalany indywidualnie w każdym akcie podstawowym nie powinien być co do zasady krótszy niż dwa miesiące, z możliwością przedłużenia go o dwa miesiące przez każdą z Instytucji (Parlament Europejski lub Radę) z ich własnej inicjatywy.

19. Akt delegowany może jednak zostać opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie zamierzają wyrazić sprzeciwu.

VI. Tryb pilny

20. Tryb pilny powinien być zastrzeżony dla wyjątkowych przypadków, takich jak sprawy dotyczące ochrony i bezpieczeństwa, ochrony zdrowia i bezpieczeństwa lub stosunków zewnętrznych, w tym kryzysów humanitarnych. Parlament Europejski i Rada powinny uzasadnić w akcie podstawowym zastosowanie trybu pilnego. Akt podstawowy powinien określać przypadki, w których ma być stosowany tryb pilny.
21. Komisja zobowiązuje się do pełnego informowania Parlamentu Europejskiego i Rady o możliwości przyjęcia aktu delegowanego w trybie pilnym. Gdy tylko służby Komisji przewidują taką możliwość, uprzedzają o tym nieformalnie sekretariaty Parlamentu Europejskiego i Rady za pomocą funkcyjnych skrzynek pocztowych, o których mowa w pkt 12.
22. Akt delegowany przyjęty w trybie pilnym wchodzi w życie niezwłocznie i obowiązuje, dopóki nie zostanie wyrażony sprzeciw w terminie określonym w akcie podstawowym. W przypadku wyrażenia sprzeciwu przez Parlament Europejski lub Radę, Komisja uchyla akt natychmiast po powiadomieniu przez Parlament Europejski lub Radę o decyzji o sprzeciwie.
23. Przekazując Parlamentowi Europejskiemu i Radzie akt delegowany przyjęty w trybie pilnym, Komisja podaje powody zastosowania takiego trybu.

VII. Publikacja w Dzienniku Urzędowym

24. Akty delegowane są publikowane w serii L *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* dopiero po upływie terminu do wyrażenia sprzeciwu, z zastrzeżeniem sytuacji, o której mowa w pkt 19. Akty delegowane przyjęte w trybie pilnym są publikowane niezwłocznie.
25. Nie naruszając art. 297 TFUE, decyzje Parlamentu Europejskiego lub Rady o odwołaniu przekazanych uprawnień, o sprzeciwie wobec aktu delegowanego przyjętego w trybie pilnym lub o sprzeciwie wobec automatycznego przedłużenia przekazania uprawnień są również publikowane w serii L *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*. Decyzja o odwołaniu wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
26. Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* także decyzje uchylające akty delegowane przyjęte w trybie pilnym.

VIII. Wzajemna wymiana informacji, w szczególności w przypadku odwołania przekazanych uprawnień

27. Wykonując swoje uprawnienia w zakresie stosowania warunków określonych w akcie podstawowym, Parlament Europejski i Rada informują o tym sobie nawzajem i Komisję.
 28. W przypadku wszczęcia przez Parlament Europejski lub Radę procedury, która może prowadzić do odwołania przekazania uprawnień, Instytucja ta informuje o tym dwie pozostałe Instytucje co najmniej miesiąc przed podjęciem decyzji o odwołaniu.
-

Dodatek

Klauzule standardowe

Motyw:

W celu ... [cel] należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do ... [treść i zakres]. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

Artykuł(y), w którym(ch) zostają przekazane uprawnienia

Komisja [przyjmuje akty delegowane dotyczące/jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących] ... [treść i zakres] zgodnie z art. [A].

W przypadku, gdy zastosowanie ma tryb pilny, dodać należy następujący dodatkowy ustęp:

W przypadku gdy w odniesieniu do ... [treść i zakres], jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą, do aktów delegowanych przyjmowanych na podstawie niniejszego artykułu ma zastosowanie procedura przewidziana w art. [B].

Artykuł [A]

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

[czas obowiązywania]

Wariant 1:

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. ..., powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia ... [data wejścia w życie podstawowego aktu ustawodawczego lub każda inna data ustalona przez współustawodawców].

Wariant 2:

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. ..., powierza się Komisji na okres ... lat od dnia ... [data wejścia w życie podstawowego aktu ustawodawczego lub każda inna data ustalona przez współustawodawców]. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu ... lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

Wariant 3:

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. ..., powierza się Komisji na okres ... lat od dnia ... [data wejścia w życie podstawowego aktu ustawodawczego lub każda inna data ustalona przez współustawodawców].
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. ..., może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. ... wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie [dwóch miesięcy] od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o [dwa miesiące] z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

W przypadku, gdy zastosowanie ma tryb pilny, dodać należy następujący dodatkowy artykuł:

Artykuł [B]

Tryb pilny

1. Akty delegowane przyjęte w trybie niniejszego artykułu wchodzi w życie niezwłocznie i mają zastosowanie, dopóki nie zostanie wyrażony sprzeciw zgodnie z ust. 2. Przekazując akt delegowany Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, podaje się powody zastosowania trybu pilnego.
 2. Parlament Europejski albo Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. [A] ust. 6. W takim przypadku Komisja uchyla akt natychmiast po powiadomieniu jej przez Parlament Europejski lub Radę o decyzji o sprzeciwie.
-